

במדינה

העם

"יתלו אותי!"

התרחשויות הרות גורל ויעוצו את האר-מות. בקאטאגנה התקרבה לסיימה המוצלח פעולת האו"ם נגד הקהילינג, מואיו צ'ימ' בה. ואילו במרכז היבשת האסיאתית חיס' לו חיילי הרוז את המובלעות האנאכרו' ניסטיות של פורטוגל בתת-היבשת ההר' דית. בשני המקומות קיבל הקולוניאליזם השוקע מכה נוספת, בורכו לכליון.

אולם במדינת ישראל זכו מאורעות אלה רק להתעניינות מישנית. אפילו ה' חיכוח באו"ם על הפליטים לא היה הנושא החשוב ביותר בשיחות האורת. העם ב' ישראל היה שקוע כולו בויכוח אחר: האם יש להוציא להורג את אדולף אייכמן על אדמת ישראל?

פרופסור מארטיץ בובר ענה על כך בשלילה, עורר נגדו זעם פרטי ומאורגן. ואילו עורך של עתון נפוץ התנצל: "אני נגד התליה, אבל אם אכתוב זאת — יתלו אותי!"

משפט אייכמן

עד צאת הנושמה

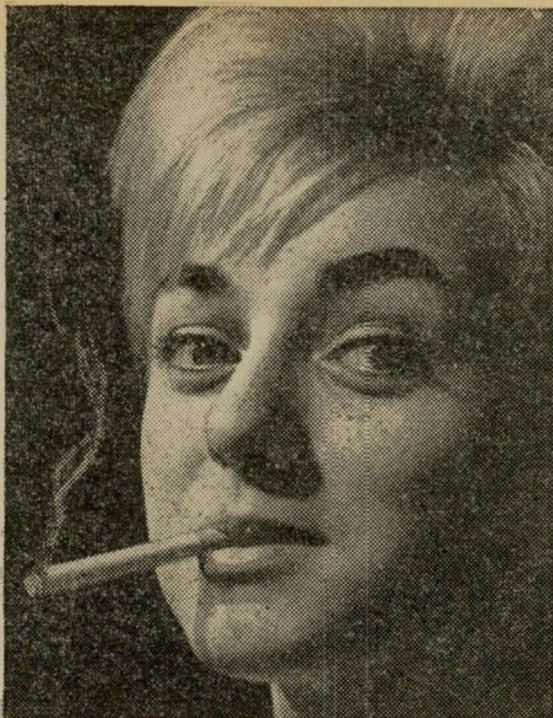
בא הרגע הגדול. הרגע בו צריכים שופ' טי ישראל לומר לאוברשטורמבנפירר אדולף אייכמן, קצין המבצעים של מלאך המוות, כי עליו להתלות בצווארו עד צאת נשמתו. בהודעה שמסרה מראש קבעו השופטים כי גזר-הדין יינתן בשעה תשע בבוקר של יום הששי האחרון. עשר דקות לפני תשע כבר היה האולם מלא לחלוטין. עתונאים זרים חובשי אוניות; שר המשפטים ה' חדש דב יוסף וראש העיר ירושלים מר' דכי איש-שלום; התביעה הכללית המתוג' ברת; הסניגור ועוררו הצעיר; המשטרה במדיהייצוג הכחולים; ואדולף אייכמן עצ' מה, בחליפת הייצוג הכחולה ובעניבה ה' כהה.

עתונאי אנגלי לחש לחברו: "אפשר ל' טוב — הוא נכנס, מתוח ובעל פני בצק חיוורים. השעה היא 8.58". חברו השיב: "אולי יאמר הייל היטלר בסוף. זה שזה חצי מיליון לירות — תמונה כזאת!" אפשר היה לחוש את ההיסטוריה זו' חלת. מחוגי השעון הגדול הגיעו לשעה 09.00. שמש בית-המשפט ניצב ליד הדלת הימנית, ממנה הופיעו שלושת השופטים ב' 120 הישיבות הקודמות של בית-המשפט. בכל אחת משיבות אלו הופיעו בדיוק ב' שניה שנקבעה לתחילת הדין. אך לא ה' פעם. מחוג השניות זחל על פני הסיפורה 12 ועבר הלאה — והדלת לא נפתחה.

עוד דקה, עוד שתי דקות. מפתיע מאוד. מה מעכב את השופטים? אייכמן המאוון מעיף מדי פעם מבטים חטופים בשעון ה' גדול. גם הוא מתפלא על האיחור. אצלם, בס'ס, זה לא היה יכול לקרות. או אולי, בעצם, כן: היו מאריכים בכחונה את רגעי המתה, לפני שמסרו לנאשם אם ימות או יחיה.

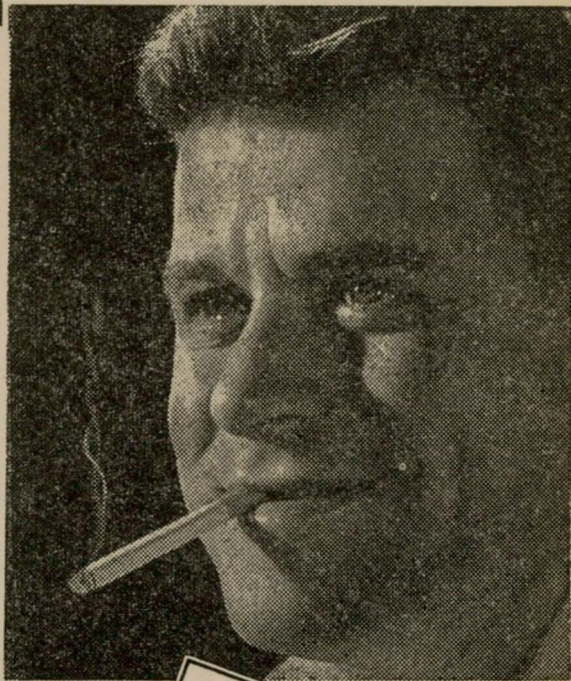
השופט חולה? סמל משטרה ציעד אל דלת הכניסה של השופטים, ואחריו גבר אלגנטי בגיל העמידה. השמש מנסה לעכ' בס': שילכו מסביבו; מאן יכולים כל רגע לצאת השופטים. הסמל אומר משהו ל' שמש, וזה מניח לו לעבור עם האורח ה' אלגנטי. מי הוא? רופא? אחד השופטים חש ברע ברגע האחרון? כעבור דקות ספורות עוברת אל מאחורי הקלעים פקידה, ובידה פוקס. תורגמנית? כן, זהו כנראה פתרון התעלומה. רק עתה מוסרים השופ' טים, כנראה, את נוסח גזר-הדין לתרגום. או שעבדו עליו עד הרגע האחרון — או שבפעם הראשונה מאו פתיחת המשפט נהגו בזהירות נגד אפשרות של דליפה מוקדמת.

ואמנם, כעבור חמש דקות, ניכרת תכו' נה מיוחדת בתאי הווכחית שביציע. שוט' רים עוברים מתא לתא, מוסרים שם דפים. אלה הם התרגומים של גזר-הדין. הקריינים המתרגמים מעיפים בהם מבט חטוף ומש' ננים לעצמם את המשפטים הראשונים של המיטמך ההיסטורי. ואו, באיחור של רבע שעה: "בית המשפט! קרא השמש. **יומת? לא יומת?** שלושת השופ' טים בגלימותיהם השחורות מתיישבים ליד השולחן המוגבה. אב בית-דין, שופט בית' (המשך בעמוד 6)

כפידו

לצעירים
ולצעירים
ברוחם

היא שונה,
היא מיוחדת במינה
היא

BLENDED

פריסום ר.ר. יעקובסון

שינוי כתובת —

המנוי המשנה את כתבתו, מתבקש להור' דיע על כך למחלקת המנויים שבועיים מראש, כדי למנוע עיכובים במשלוח.